

POSTANOWIENIE

Dnia 20 listopada 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Grzegorz Żmij

w sprawie ze skargi W. G.

na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki w postępowaniu przed Sądem Najwyższym, sygn. akt I NSP 448/24, na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych w dniu 20 listopada 2025 r.,

odrzuca skargę.

[kf]

UZASADNIENIE

Pismem z 18 września 2025 r. W. G., wniosła osobiście „skargę na przewlekłość załatwienia skargi” w sprawie I NSP 448/24 przed Sądem Najwyższym w Warszawie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga W. G. podlega odrzuceniu jako niedopuszczalna z kilku powodów.

Ustawa z dnia 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (tekst jedn. Dz.U. 2023, poz. 1725; dalej: „ustawa o skardze na przewlekłość”) reguluje zasady i tryb wnoszenia oraz rozpoznawania skargi strony, której prawo do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki

zostało naruszone na skutek działania lub bezczynności sądu lub prokuratora prowadzącego lub nadzorującego postępowanie przygotowawcze (art. 1).

Zgodnie z art. 2 ust. 1 ustawy o skardze na przewlekłość strona może wnieść skargę o stwierdzenie, że w postępowaniu, którego skarga dotyczy, nastąpiło naruszenie jej prawa do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki, jeżeli postępowanie zmierzające do wydania rozstrzygnięcia kończącego postępowanie w sprawie trwa dłużej niż to konieczne dla wyjaśnienia istotnych okoliczności faktycznych i prawnych albo dłużej niż to konieczne do załatwienia sprawy egzekucyjnej lub innej dotyczącej wykonania orzeczenia sądowego (przewlekłość postępowania).

W myśl art. 6 ust. 1 ustawy o skardze na przewlekłość skarga powinna czynić zadość wymaganiom przewidzianym dla pisma procesowego, a nadto powinna zgodnie z art. 6 ust. 2 tejże ustawy zawierać: żądanie stwierdzenia przewlekłości postępowania w sprawie, której skarga dotyczy (1) oraz przytoczenie okoliczności uzasadniających żądanie (2).

Stosownie do art. 9 ust. 1 ustawy o skardze na przewlekłość, skargę niespełniającą wymagań przewidzianych w art. 6 ust. 2 sąd właściwy do jej rozpoznania odrzuca bez wzywania do uzupełnienia braków.

W ocenie Sądu Najwyższego wniesiona w niniejszym postępowaniu skarga na przewlekłość postępowania nie spełnia wymagań formalnych. Jak wskazano powyżej, skarga winna zawierać żądanie stwierdzenia przewlekłości postępowania w sprawie. Za spełnienie tego wymogu nie sposób uznać, wniosku skarżącej „o uzupełnienie Postanowienia z I NSP 448/24, z dnia 10.06.2025 r. o dowody opisane w piśmie z dnia 06.05.2025 r.” Dalej skarżąca wskazuje szereg sygnatur innych spraw, zdaniem skarżącej przewlekłe prowadzonych przed sądami powszechnymi, prokuraturą i organami administracji, w sprawach o różnych sygnaturach i różnym przedmiocie. W ocenie skarżącej „[t]aka ilość procesów w tym sporze jest spowodowana korupcyjnym sprawstwem TAKSÓWKARZA I MYŚLIWEGO”. Skarżąca w żaden sposób nie wyjaśnia ich związku ze sprawą przed Sądem Najwyższym, o sygn. akt I NSP 448/25. Skarga tym samym nie spełnia zarówno wymagań z art. 6 ust. 2 pkt 1 i pkt 2 ustawy o skardze na przewlekłość.

Sąd Najwyższy stwierdza ostatecznie, że przepisy ustawy o skardze na przewlekłość nie przewidują możliwości wniesienia skargi na przewlekłość postępowania, którego przedmiotem jest przewlekłość postępowania (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego: z 13 sierpnia 2025 r., I NSP 263/25; z 18 września 2024, I NSP 249/24; z 18 kwietnia 2024 r., I NSP 126/24; z 14 marca 2024 r., I NSP 25/24; z 8 marca 2023 r., I NSP 309/22; z 3 listopada 2021 r., I NSP 185/21; z 11 lutego 2015 r., KSP 1/15; z 3 października 2013 r., III SPP 209/13). Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego taka skarga jako niedopuszczalna podlega odrzuceniu (zob. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego: z 28 października 2020 r., I NSP 140/20; z 12 marca 2019 r., I NSP 100/18; z 14 lipca 2011 r., III SPP 16/11; z 20 lipca 2010 r., III SPP 16/10).

Mając na uwadze powyższe Sąd Najwyższy na podstawie art. 9 ust. 1 ustawy o skardze na przewlekłość, wobec niespełnienia wymogu określonego w art. 6 ust. 2 pkt 2 ustawy o skardze na przewlekłość postępowania odrzucił skargę.

[kf]

[a.ł.]